

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.21.058/2017/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gyulai Sándor Csaba ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - a Dr. Mischinger Ádám ügyvéd ügyintézése mellett eljáró Burai-Kovács, Perlaki, Stanka Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. r. (cím) és a jogi képviselővel nem rendelkező II.rendű alperes neve II. r. (cím) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.260/2016/22. sorszám alatti ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a felperes I. rendű alperes javára köteles a perköltség megfizetésére és az I. rendű alperes köteles az államnak a 36 000 (harminchatezer) forint illeték megfizetésére.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. r. alperesnek 11 093 (tizenegyezerkilencvenhárom) forint általános forgalmi adót tartalmazó 52 172 (ötvenkettőezer-egyszázhetvenkettő) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 131 500 (egyszázharmincegyezer-öt száz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes, mint adós, a II. r. alperes, mint adóstárs, valamint az I. r. alperes jogelődje 2008. január 7. napján kötöttek kölcsönszerződést egy F. F. 1.4 típusú személygépkocsi megvásárlásának finanszírozása érdekében. A szerződés szerint az I. r. alperes jogelődje 1 600 000 Ft svájci frank devizanemben nyilvántartott kölcsönt nyújtott, az adós és adóstárs annak visszafizetésére vállalt kötelezettséget 120 hónap futamidő, 16,91 % szerződésben rögzített teljes induló hiteldíj mutató, illetőleg havi 25 672 Ft törlesztőrészlet megfizetése mellett. A felek által aláírt egyedi kölcsönszerződés az ügyleti kamat induló százalékos mértékét nem tartalmazta.

A kölcsönszerződés V. pontja értelmében az adós és adóstárs tudomásul vette, hogy a kölcsönszerződés hatálybalépésekor érvényes „Kölcsön személy- és kishaszon gépjárművek általános szerződési feltételek” (ÁSZF) a kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletét képezi, aláírásukkal tanúsították, hogy annak tartalmát megismerték.

A szerződés 6. pontja szerint az adós és adóstárs tudomásul vették, hogy a finanszírozás devizaneme szerinti referencia kamatláb változásnak, valamint az árfolyam változásának kockázatát viselni kötelesek, melynek eredményeképpen a törlesztő-részletek az ÁSZF 20-22. pontjai szerint módosulhatnak.

A kölcsönszerződés 8. pontja szerint a kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletét képezte a havi törlesztőrészletek esedékességét tartalmazó fizetési ütemezés is.

A szerződés részét képező általános szerződési feltételek III/9. pontja szerint az adós a folyósított kölcsön után ügyleti kamatot volt köteles fizetni a hitelezőnek, az ÁSZF ezen pontjában rögzítésre került az ügyleti kamat összegének számítási módja is akként, hogy az ügyleti kamat = $\frac{\text{a tőke}}{\text{elszámolási periódus naptári napjainak száma}} * \text{ügyleti kamatláb}$.

360

Az ÁSZF 15. pontja tartalmazta a törlesztőrészletek esedékességi időpontját.

A III.12. pontja szerint az adós a kölcsönszerződéssel kapcsolatos fizetési kötelezettségét deviza alapú kölcsönszerződés esetén is forintban volt köteles teljesíteni, azonban ezen kötelezettségeket a hitelező a kölcsönszerződés III. pontjában meghatározott devizanemben, jelen esetben svájci frankban tartotta nyilván.

A III.14. pont szerint a havi törlesztőrészleteket a hitelező a kölcsön folyósításának időpontjában számította át a megfelelő devizanemre akként, hogy a törlesztőrészletek devizában kifejezett összege egyenlő a törlesztőrészletek kölcsönszerződés szerinti forint összege/... Bank Zrt-nek a vételár megfizetésének napjára jegyzett deviza vételi árfolyama összegével.

Az ÁSZF III.21. pontja definiálta a rendkívüli árfolyam eseményt, mely szerint az árfolyam szélsőséges mértékű (10%-ot meghaladó) növekedése a kölcsönszerződés alapárfolyamához képest minősül szélsőséges árfolyammozgásnak.

Az ÁSZF III.22. pontja szerint a törlesztőrészletek forintban kifejezett összege a mindenkor esedékességkor a ... Bank Zrt. deviza eladási árfolyamán került meghatározásra. Rögzítette az árfolyamváltozás, árfolyam-különbözet kiterhelésének módját is.

Az általános szerződési feltétel IV. pontja tartalmazta a gépjármű törzskönyvére vonatkozó rendelkezéseket, melyek értelmében a törzskönyv kizárólagos jogosultja a hitelező.

A IV.24. pont szerint az adós a hitelező javára a Belügyminisztérium Központi Adatfeldolgozó Nyilvántartásába és Választási Hivatal nyilvántartásába bejegyzésre került korlátozásokat a kölcsönszerződésből eredő tartozás maradéktalan kiegyenlítéséig nem jogosult törölni, ezen időpontig kizárólag a hitelező jogosult a törzskönyv illetékes hatóságtól történő átvételére és letétként való őrzésére, valamint az afeletti rendelkezésre. Amennyiben a hatóság a törzskönyvet tévesen az adósaknak adta ki, úgy azt az adós köteles volt a hitelezőnek haladéktalanul átadni. A hitelező, mint a törzskönyv kizárólagos jogosultja a futamidő során bármikor jogosult volt a törzskönyv kiállítását kérni az illetékes hatóságtól, jogosult volt azt kizárólag átvenni, a kölcsönszerződésből eredő valamennyi tartozás kiegyenlítéséig őrizni.

A IV.27. pont alapján a hitelező a birtokába került törzskönyvet a kölcsönszerződés megszűnését követően akkor bocsátja az adós rendelkezésére, ha az adós a kölcsönszerződésből eredő valamennyi fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

A felperes 2017. december 17-i dátumozású, külön íven szövegezett tájékoztatót és kockázatfeltáró nyilatkozatot is aláírt, melyben meghatározásra került a devizakölcsön fogalma, továbbá Rögzítették, hogy habár a devizakölcsön kamatlába, aktuális törlesztőrészlete is pillanatnyilag alacsonyabb, mint a forint kölcsönöké, a devizakölcsönök azonban rendelkeznek olyan néhány jellemzővel, melyek további költségeket és kockázatot jelenthetnek az ügyfeleknek. Felhívták az

adósok, így a felperes figyelmét is arra, hogy a devizakölcsönöknél kamat- és árfolyamváltozás hatásaként a havi törlesztőrészletek a forintkölcsönöknél gyakrabban és nagyobb mértékben változhatnak, mely változás lehet kedvező és kedvezőtlen is. A tájékoztatás részletesen leírja az átváltási mechanizmust is, továbbá utal arra is, hogy a szerződésben rögzített THM kiszámítására a kölcsönszerződés megkötésének napján érvényes devizaárfolyam figyelembevételével történik, a THM mértéke módosulhat, az nem tükrözi a devizakölcsön árfolyamkockázatát.

A felperes és a II. r. alperes, mint adós és adóstárs 2008. január 7. napján kelt szerződéssel a kölcsönszerződés 2. pontjában meghatározott gépjárműre vételi jogot alapítottak, mely vételi jogot a hitelező, mint vevő abban az esetben volt jogosult gyakorolni, ha a kölcsönszerződést az ÁSZF-ben foglalt esetben azonnali hatállyal felmondta.

A vételi jog alapítására vonatkozó szerződés 6. pontja szerint a gépjármű tulajdonjoga a vételi jog gyakorlása alapján a gépjármű törzskönyvének hitelező általi birtokbavételével száll át a hitelezőre, mint vevőre oly módon, hogy a vételi jog gyakorlásának napjáig letétként őrzött törzskönyvre vonatkozó letéti őrzés megszűnik és azt a hitelező birtokba veszi. A törzskönyv birtokbavételét a felek elfogadják birtokbaadásnak.

A fizetési ütemezés szerint a folyósítás dátuma 2018. január 14. napja. A szerződés alap árfolyama 153,38 Ft/svájci frank, a folyósított összeg 10 431,61 svájci frank, a referencia kamatláb értéke 6,5 % volt. Referencia kamatlábként a CHF ... Lízing referencia kamat került meghatározásra. A fizetési ütemezés tartalmazta az egyes törlesztőrészletek esedékességét, valamint azok tőke és kamat megoszlását is svájci frank devizanemben.

A felperes keresetében elsődlegesen kérte megállapítani, hogy felperes, valamint az I. r. alperes közötti kölcsön és opciós szerződések nem jöttek létre. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az árfolyamkockázat tekintetében megfelelő tájékoztatást az I. r. alperes jogelődje nem adott, emiatt a deviza elem nem vált a szerződés részévé, a szerződés nem jött létre deviza alapon. Harmadlagosan kérte annak megállapítását, hogy a kölcsönszerződés a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés b-d), valamint e) pontjára figyelemmel semmis. Negyedlegesen kérte a szerződés tisztességtelenségének megállapítását, mert az nem biztosítja a felperes részére az elállás jogát, sérti szimmetria elvét. Kérte tovább I. r. alperes kötelezését a gépjármű törzskönyvének kiadására.

Az érvénytelenségi keresete jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig történő hatályossá nyilvánítását és az I. r. alperes 1 643 337 Ft megfizetésére kötelezését kérte.

II. r. alperessel szemben kereseti kérelme a kereset teljesítésének türéseire irányult. Állította, hogy az általános szerződési feltétel nem vált a szerződés részévé.

Az I. r. alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, II. r. alperes joghatályos ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. r. alperes jogelődje és felperes között 2008. január 7. napján létrejött kölcsönszerződés az ügyleti kamat feltüntetésének hiánya miatt érvénytelen, azonban a szerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy a szerződés részét képező ügyleti kamat mértékét 14,66 %-ban állapította meg. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 104 352 Ft perköltséget, valamint fizessen meg az államnak 98 600 Ft, míg az alperest kötelezte 36 000 Ft le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Rögzítette, hogy a felek közötti szerződés fogyasztói szerződés, a felperes a keresetét 2014. évi XL. törvény (továbbiakban: elszámolási törvény) 37. § (1) bekezdésének megfelelően terjesztette elő. Megállapította a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 205/B. § (1) bekezdésére utalva, hogy az általános szerződési feltétel a felek szerződésének részévé vált, mivel a kihallgatott tanúk vallomásának értékelésével megállapítható, hogy az általános szerződési feltétel tartamát a felperes a szerződés aláírása előtt megismerhette, a szerződésben aláírásával kifejezetten elismerte, és a törlesztés megkezdésével ráutaló magatartással is elfogadta annak rendelkezéseit. Megállapította, hogy az általános szerződési feltétel XIII.100. pontjában szereplő választottbírói kikötés a felek szerződésének részévé vált, az ugyanakkor egyedileg meg nem tárgyalta, és a 3/2013. polgári jogegységi határozatban kifejtettek szerint tisztességtelen.

Rögzítette, hogy a felek a felperes által megvásárolni kívánt gépjármű finanszírozása céljából kötöttek kölcsönszerződést, a devizaalapúság a szerződésben egy elszámolási mód és nem befektetési szolgáltatás volt. E körben utalt a 6/2013. polgári jogegységi határozat 3. pontjához fűzött indoklásra is.

Rögzítette, hogy a kölcsönszerződés felek által aláírt egyedi részének III. pontja tartalmazza a kölcsön törlesztőrészletének összegét és a kölcsön futamidejét is. Utalt rá, hogy törlesztés a 2. számú melléklet szerint, illetőleg annak kézhezvételéig a kalkuláció szerinti. A kölcsönszerződés részét képező ÁSZF III. pontja pedig részletesen tartalmazza az egyedi szerződésben forintban megadott törlesztőrészletek egyes esedékességi időpontokban irányadó számítási módját, a III/15. pontja pedig a törlesztőrészletek esedékességének időpontját. Az egyes havi törlesztőrészletek ekként kiszámíthatóak, a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjának megfelelt.

Megállapította, hogy a szerződés nem tartalmazza az ügyleti kamatot, ezért a Hpt. 213 § (1) bekezdés c) pontja szerint érvénytelen, azonban a Ptk. 237. § (1) bekezdése, valamint az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdése és az 1/2010. PK véleményben foglaltak alapján megállapította, hogy az érvénytelenségi ok megszüntethető, mivel a felek szerződési akaratának megfelelő, ám éves százalékos mértékben feltüntetni elmulasztott ügyleti kamat a peradatokból levezethető, kiszámítható. A szerződés egyedi része tartalmazta a kölcsön összegét, a futamidőt, a havi törlesztőrészleteket, a törlesztési gyakoriságot, valamint a THM mértékét, melyek alapul vételével az alperes levezette az ügyleti kamat százalékos mértékét. Az ismert paraméterek csak és kizárólag az évi 14,66 %-os ügyleti kamat mellett alakulhattak a szerződésben feltüntetettek szerint, a szerződésben rögzített összegű havi törlesztőrészlet, kölcsönösszeg és THM elfogadása mellett a felek tehát egyidejűleg a 14,66 %-os mértékű ügyleti kamatot is elfogadták.

Alapvetően ítélte a THM számításával kapcsolatos felperesi hivatkozást, hiszen a fentiek szerint a törlesztőrészlet, ügyleti kamat mértéke a szerződésben rögzítésre került, illetőleg megállapítható, a felperes pedig nem állított olyan költséget, melyet a THM nem tartalmaz.

Megállapította, hogy a 2014. évi XXXVIII. törvény (jogegységi törvény) és az elszámolási törvény az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségét tartalmazó szerződéses rendelkezések tekintetében az érvénytelenség kérdését rendezte, ekként a felperes Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontjára alapított kereseti kérelme is megalapozatlan. Mivel a felperes a szerződés adósságbeli felmondhatóságával kapcsolatos érvelése az egyoldalú szerződésmódosítással függött össze, ezen hivatkozásait is alapvetően találta.

A Kúria 6/2013. polgári jogegységi határozatában és 2/2014. polgári jogegységi határozatában foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy az I. r. alperes külön íven szövegezett kockázattartó

nyilatkozatban a tájékoztatási kötelezettségét az árfolyamkockázat tekintetében teljesítette, az egyértelműen, az átlagos fogyasztó számára is világosan és érthetően, kellő mélységben adott tájékoztatást arról, hogy a kölcsön havi törlesztőrészei a svájci frank/forint árfolyamának alakulásától függően változhatnak, valamint arról is, hogy ez az adós számára kockázatot jelent. A felperes ugyanakkor nem bizonyította, hogy az I. r. alperes képviselőjében eljáró személytől olyan konkrét és hitelt érdemlőnek tűnő tájékoztatást kapott, amelyből alappal gondolhatta, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, illetve az bizonyos mértékig korlátozott.

Rögzítette, hogy a felek az egyedi szerződés VI. pontjában, valamint az ÁSZF 13-14. és 20-22. pontjaiban a referencia kamatról, annak változásáról és viseléséről megállapodtak, ez sem közvetlenül, sem közvetett módon nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét.

Megalapozatlannak ítélte a felperes törzskönyv kiadására irányuló kereseti kérelmét is, mivel a kölcsönszerződés létrejött, az kizárólag az ítélettel kiküszöbölt oknál fogva volt érvénytelen, ezért kizárólag az opció járulékos jellegére alapított hivatkozás nem vezethetett eredményre.

Rögzítette, hogy a per tárgyalásának felfüggesztése az előzetes döntéshozatali eljárások jogerős befejezéséig nem volt indokolt.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 81. § (1) bekezdése szerint rendelkezett, valamint a pernyertesség, pervesztesség arányára figyelemmel kötelezte a felperest és az I. r. alperest a felperesi illetékfeljegyzési jogra tekintettel le nem rótt keresi illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítéletnek a számszaki elszámolás tekintetében történő megváltoztatását kérte a felperes keresetének megfelelően, másodlagosan kérte a felperesi kereseti kérelmeket elutasító ítéleti rendelkezéseket megváltoztatni és kereseti kérelmeinek helyt adni. Kérte tovább az alperes eljárási költség megfizetésére kötelezését.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felek jogvitájában alkalmazta a szerződéskötéskor még nem létező elszámolási törvény rendelkezéseit, utalt arra, hogy az Alaptörvény kizárja a törvények visszaható hatályú alkalmazását.

Továbbra is állította, hogy a kölcsönszerződés egy befektetési szerződést is magába foglaló szerződés, e körben indítványozta a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság eljárásában kirendelt **szakértő** igazságügyi szakvéleményének beszerzését. Hivatkozott továbbá **S. Gy.** „Devizahitelezés csapdái” munkájára is.

Továbbra is állította, hogy az általános szerződési feltételek nem váltak a felek szerződésének részévé, mivel a Ptk. 217. §-a, valamint a Hpt. 210. §-a értelmében pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szerződéseket csak írásban lehet kötni. Továbbá hivatkozott az Európai Unió 93/13/EGK és 2008/48/EK irányelveiben foglalt fogyasztóvédelmi rendelkezésekre, illetőleg az Európai Unió Bíróságának C-42/15. és C-449/13. számú ítéletében foglaltakra.

Állította, hogy a fizetési ütemezés nem a szerződés része, mivel annak tartalmára a felek konszenzusa nem terjedt ki. Utalt arra, hogy távol lévők között csak akkor jön létre a szerződés, ha a felek kifejezetten elfogadó nyilatkozattal fogadják el a szerződési feltételeket, e körben hivatkozott a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 2. § a) pontjában foglaltakra is. A perben I. r. alperes nem is bizonyította, hogy a fizetési ütemezést a felperesnek megküldte, hogy a felperes azt megkapta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző szerződést érvényesség nyilvánította, mivel ez a fogyasztóra hátrányos megoldás, az a fogyasztóvédelmi céloknak nem felel meg. Hivatkozott e körben is a Kúria 6/2013. polgári jogegységi határozatának 2. pontjában foglaltakra. Utalt arra, hogy az alperes által bemutatott kiszámítási séma sehol nem lelhető fel, az számszakilag sem pontos és nem is követhető. Kérte, hogy a bíróság a semmisség

jogkövetkezményeként az Európai Unió fogyasztóvédelmi céljának megfelelő azon jogkövetkezményt alkalmazza, miszerint a kölcsönszerződés egy olyan megállapodás, amely kamat és költségmentes.

Hivatkozott arra, hogy a szerződés és az ÁSZF rendelkezéseiből nem állapítható meg, hogy a THM milyen költségeket tartalmaz, az abban nem szereplő költségek vonatkozásában becslés sincs, ezért a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel semmis. Utalt arra is, hogy az árfolyamrést és költséget a THM nem tartalmazza.

Álláspontja szerint a bíróságnak a szerződéskötés kori állapotokat kellett vizsgálnia, mivel a szerződés megkötésének időpontjában az elszámolási és jogegységi törvények nem léteztek, így a semmiség szempontjából nem értékelhetőek, legfeljebb a semmiség jogkövetkezményének tekintetében lehetne jelentőségük, azonban mivel azok az Európai Unió fogyasztóvédelmi rendelkezéseit sértik, azok nem vehetők figyelembe. A kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontja szerint is tisztességtelen.

Az árfolyamkockázat körében utalt az Európai Unió Bíróságának C-186/16. számú ügyben született ítéletében kifejtettekre. Értelmezése szerint az I. r. alperes által adott tájékoztatás az ott írt követelményeknek nem felelt meg, mivel az a szerződés deviza elemében rejlő tényleges kockázatot nem tárta föl, az egyenesen félrevezető, hiszen az árfolyamváltozás nem csak a törlesztőrészekre, hanem a tőkére is hatott.

A felperes kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17., C-51/17., C-118/17., C-126/17. számú, valamint C-483/16. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, a perben más hivatkozottak alapján. Kérte továbbá a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását is.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A tárgyalás felfüggesztésének egyes kérdéseiről szóló 3/2005. (IX.14.) PK-KK közös vélemény szerint, ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, melynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottnak - az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték, a bíróság a Pp. 152. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával ennek az ügy érdemi elbírálására kiható előzetes eljárásnak a befejezéséig felfüggesztheti a per tárgyalását.

A kérelem elbírálásakor arra kell elsődlegesen figyelemmel lenni, hogy a perbeli jogvita eldöntése szempontjából az előzetes döntéshozatali eljárás kimenetele előkérdésnek minősül-e, illetőleg az eljárásban alkalmazandó jogharmonizációs rendelkezések kapcsán felmerül-e ténylegesen az uniós jog értelmezésével kapcsolatos kérdés.

A felperes kérte az eljárás felfüggesztését az Európai Unió Bíróság előtt C-483/16. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig. Ezen előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdések arra vonatkoznak, hogy az elszámolási törvény 37. §-a szerinti keresetmódosítás elmaradása esetén a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása, illetőleg a per megszüntetése összhangban van-e a fogyasztói szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13. EGYK Irányelvben a fogyasztók javára biztosított védelemmel. Jelen perben

ugyanakkor az elsőfokú bíróság a felperes keresetét befogadta, azt érdemben elbírált, így az elszámolási törvény 37. §-a a felperest nem korlátozta abban, hogy az alperessel szembeni igényét bíróság előtt érvényesítse. Erre tekintettel az előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó ítélet az ügy érdemi elbírálására nem hat ki.

Az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdés annak eldöntésére irányul, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal az olyan tagállami szabályozás, amely nem teszi kötelezővé a fogyasztóval szerződő fél számára a szerződés érvényességéhez, hogy a szerződés elsődleges tárgyát képező szerződési feltételt - ide értve a devizaalapú hitel folyósítási deviza árfolyamát is - még a szerződést megelőzően ismertesse a fogyasztóval, megengedi, hogy azt csak akkor közölje utólagosan, amikor már a fogyasztó visszavonhatatlan kötelezettséget vállalt a szerződés teljesítésére. Azonban a jogegységi törvény és az elszámolási törvény a szerződés megkötésének időpontjára visszamenőleg rendezte az alkalmazható árfolyam kérdését, így a szerződés tárgyát meghatározó szerződési rendelkezés tisztességtelensége az előzetes döntéshozatali kérelemben foglalt okból nem állapítható meg, ezért a pert ezen eljárás befejezéséig sem volt indokolt felfüggeszteni. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperes e körben nem a szerződési kikötés tisztességtelenségére, hanem annak Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjába ütközésére hivatkozott.

Az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás annak eldöntésére irányul, hogy az elszámolási törvényekre is tekintettel jelenleg is vizsgálható az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötés tisztességtelensége, amennyiben vizsgálható, a nyújtott tájékoztatásnak mire kell kiterjednie. Az ítéletábra álláspontja szerint e kérdésben a 93/13. EGK Irányelv értelmezése a Kúria kérdése nyomán a C-26/13. szám alatti ítéletben megtörtént, az további értelmezésre nem szorul, az Európai Unió Bírósága által adott értelmezés pedig beépítésre került a Kúria 2/2014. számú jogegységi határozatába. Az árfolyamkockázatot telepítő szerződési rendelkezés tisztességtelenségére irányuló kereseti kérelmek a nemzeti és uniós jog alapján a nemzeti bíróság által eldönthetőek. Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázatot telepítő szerződési rendelkezés tisztességtelenségének megállapítására irányuló felperesi keresetét érdemben vizsgálta.

A C-118/17. ügyszám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás tárgya a szerződés érvénytelenségének bíróság általi orvoslása, a fogyasztói szerződések törvényi úton való módosítása és az ítélkezési gyakorlat jogegységi határozatokkal történő irányítása. Az EUMSZ 267. cikkén alapuló előzetes döntéshozatali eljárásban ugyanakkor az Európai Unió Bírósága az elé terjesztett jogkérdésben szereplő uniós norma értelmezésére, szűkebb körben érvényességének felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel, a tagállam jogszabályát azonban nem értelmezheti és nem nyilváníthat véleményt a belső és az uniós jog összeegyeztethetőségéről.

A C-126/17. szám alatt folyó előzetes döntéshozatali eljárásban azt vizsgálják, hogy a 93/13. EGK Irányelvben is megfogalmazott világossági és érthetőségi követelmények szempontjából tisztességtelennek minősül-e az a szerződési feltétel, mely a szerződéskötéskor csak a finanszírozási igény forint összegét tartalmazza, míg a svájci frank összeget tájékoztató jelleggel közli, a kölcsön összegének meghatározását pedig a feltételek teljesítéséhez köti. E körben ugyanakkor a felperes szintén nem a szerződés tisztességtelenségét, hanem annak magyar jogszabályba, a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjába ütközését állította, illetőleg arra hivatkozott, erre tekintettel a per tárgyalásának felfüggesztése ezen okból sem volt indokolt.

Mindezek alapján az ítéletábra az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet elutasította, ezen döntésével szemben a Pp. 155. § (3) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye (BH2010. 154.).

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, abból helytálló jogi következtetésekre jutott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy felek között kölcsönszerződés jött létre, mely befektetési elemet nem tartalmazott. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel a 6/2013. polgári jogegységi határozat 3. pontjában írtakat, melyre figyelemmel a felperesek befektetőnek nem tekinthetők, hiszen sem saját, sem más pénzét nem kockáztatták. Az alperes kifejezésre juttatott szándéka szerint nem kívánt a felperessel befektetési szerződést kötni, a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt felek által aláírt szerződés egyértelműen kölcsönszerződés. A hitelezés forrásának megteremtése a pénzintézetek által elkülönült jogviszony keretében zajlik, a szerződés létrejötte és érvényessége szempontjából nincs jelentősége a hitelezési tevékenység fedezetével kapcsolatos ügyletek tartamának. A felperes által támadott szerződésből egyértelműen megállapítható, hogy az ott meghatározott 1 600 000 Ft-ot a felperes kölcsönként kapta és azt a szerződésben rögzített feltételek mellett kellett visszafizetnie, a felperes és az alperesek között létrejött szerződés tartamán kívül esik, kizárólag az I. r. alperes érdekkörébe tartozó kérdés, hogy az általa nyújtott kölcsön összegének fedezetét milyen pénzügyi tevékenységgel teremtette elő. Mindezekre tekintettel a felperes által beszerezni kért, más tényállás mellett, más perben keletkezett szakértői vélemény jelen per eldöntése szempontjából relevánsnak nem tekinthető, így annak beszerzését az ítéletábra mellőzte (ÍH 2016.178).

A kölcsönszerződés létrejöttéhez a Ptk. 523. § (1) bekezdésére tekintettel a feleknek kölcsön összegében, valamint az adóst terhelő visszafizetési kötelezettségben, tehát az ügyleti kamatban és futamidőben kell megállapodniuk, deviza alapú kölcsönszerződés tekintetében a megállapodásnak a szerződés deviza alapúságára is ki kell terjednie.

A felek ügyleti akaratának vizsgálata során elsősorban a mindkét fél által aláírt teljes bizonyító erejű magán okiratba foglalt szerződésből kell kiindulni. A perbeli szerződés egyértelműen tartalmazza a kölcsön összegét 1 600 000 Ft-ban, a kölcsön nyilván-tartásának devizanemét svájci frankban, továbbá tartalmazza a törlesztőrészletek összegét, a szerződés futamidejét, valamint az induló THM százalékos mértékét is. Habár az ügyleti kamat százalékos mértéke az egyedi kölcsönszerződésben feltüntetésre valóban nem került, azonban a felek megállapodása az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapítottak szerint erre is kiterjedt. A felperes személyes előadásában elismerte, tudott arról, hogy 1 600 000 Ft kölcsönt vesz igénybe, tudott arról, hogy deviza alapú kölcsönt fog igénybe venni, illetőleg ismerte a törlesztőrészletek összegét is, és tájékoztatták arról is, hogy a törlesztőrészlet változhat. Mindezekre tekintettel a Ptk. 523. § (1) bekezdése, valamint a 205. § (1) és (2) bekezdése alapján a felek közötti kölcsönszerződés létrejött. A szerződések esetleges tartami hiányai, hibái - így például a Hpt. 213. §-ában foglaltak megsértése - a szerződés létrejöttét nem érinti, hiszen ahhoz a törvény a semmiség jogkövetkezményét fűzi, érvénytelen pedig a kizárólagosan a már létrejött szerződés lehet.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az üzletszabályzat a felek szerződésének részévé vált, a szerződés rendelkezéseit az üzletszabályzatban foglaltakkal együtt szükséges értelmezni. A felperes által hivatkozott 2008/48 EK Európai Parlamenti és Tanácsi irányelv, illetőleg az azt értelmező C-449/13., és C-42/15. szám alatti bírósági döntések jelen per eldöntése szempontjából nem voltak irányadóak figyelemmel arra, hogy a perbeli szerződés megkötésére

2008. január 7. napján került sor, a 2008/48 EK rendelet ugyanakkor csak ezt követően 2008. április 23. napján került elfogadásra, a tagállamok számára azt irányelveknek megfelelő rendelkezések elfogadásának határideje 2010. június 11. napja volt. Az ezt megelőzően kötött kölcsönszerződés kapcsán indult jogvita eldöntésére az irányelv rendelkezései, valamint az azokat értelmező európai bírósági döntések nem irányadóak.

Az e körben irányadó hatályos nemzeti jogszabály, a Ptk. 205/A. § alapján ahhoz, hogy az általános szerződési feltétel a szerződés részévé váljon szükséges, és egyben elégséges is, ha annak használója lehetővé teszi, hogy azt a másik fél megismerje, a másik fél pedig ezt kifejezetten, vagy ráutaló magatartással elfogadja. Ezen tényeket az általános szerződési feltétel alkalmazója köteles bizonyítani, mely kötelezettségének akként is eleget tehet, hogy az általános szerződési feltétel megismerésére és elfogadására vonatkozó adósi nyilatkozatot a Pp. 196. § (1) bekezdésében írt teljes bizonyító erejű magánokiratba, akár a felek közötti szerződésbe foglalja. A Legfelsőbb Bíróság EBH. 2011.2413. szám alatt közzétett eseti döntése kifejezetten kimondja, hogy nem összeegyeztethetetlen az ÁSZF megismerésére, elfogadására vonatkozó nyilatkozat megtételével, ha azt a felek által aláírt blanketta szerződés tartalmazza. Az adós nyilatkozatának szerződésbe foglalása a legcélszerűbb bizonyítási mód, annak érvénytelensége nem állapítható meg.

A 2008/48/EK rendelet hatályba lépése előtt irányadó 87/102/EGK irányelv 4. cikke szerint az éves hiteldíj mértékének meghatározását, azokat a feltételeket, melyek mellett ez módosítható, továbbá a szerződés egyéb lényeges feltételeit kell írásba foglalni. Ezen lényeges feltételek közé tartozik a szerződés tárgyát képező áru vagy szolgáltatás megnevezése, a vételár és hitelszerződés szerint fizetendő ár, a részletfizetések száma és összege, valamint esedékességük időpontjai, vagy ezek megállapításának módja, amennyiben a szerződés megkötésének időpontjában ez nem ismert, az esetleges bizonyítékok megnevezése. Ezen irányelvből sem vezethető le a felperes azon álláspontja, mely szerint az ÁSZF kizárólag akkor válik a szerződés részévé, ha a fogyasztó azt aláírásával igazoltan a szerződés részévé teszi. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a szerződésbe foglalt nyilatkozat szerint a jelen szerződés esetében ez az adós által elismerten megtörtént.

Az elsőfokú bíróság helytállóan, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte a perben kihallgatott tanúk vallomásait. **M. Cs. Z.** tanú kihallgatása során ellentmondásosan nyilatkozott, állította, hogy a konkrét esetre nem emlékszik, továbbá, hogy az I. r. alperes részéről a szerződéskötés érdekében az autószalonban megjelenő **N. Cs.** az összes iratot odaadta az ügyfélnek, akik ha akarták, elolvashatták volna a hitellel kapcsolatos valamennyi okiratot. Hozott magával okiratokat, kész szerződést és az ehhez kapcsolódó okiratokat. Ugyanakkor állította azt is, hogy általános szerződés feltétel ezek között nem volt, az a kereskedésben volt elérhető. **K. T.** tanú is állította, hogy az I. r. alperes képviseletében kikerkező **N. Cs.** szerződés csomagot hozott magával, amely tartalmazta a kölcsönszerződést, a gépjárművel kapcsolatos adatlapokat, a gépjárműhöz kötődő egyéb okiratokat, tájékoztató dokumentumokat, konkrétan emlékezett az okmányok másolására vonatkozó nyilatkozatra, valamint az általános szerződési feltételre, illetőleg folyósítási dokumentumokra. Állítása szerint az ügyfélnek lehetősége volt arra, hogy az anyagot átnézze és átolvassa. **M. Cs.** tanú, aki **K. T.** tanúkenti kihallgatásán a tárgyalóteremben jelen volt, akként nyilatkozott, hogy a hitellel kapcsolatosan **K. T.** tanú nyilatkozata az irányadó. **N. Cs.** tanú határozottan állította, hogy az ÁSZF az autókereskedésben is elérhető volt, amikor ő a szerződéskötés érdekében találkozott az ügyféllel, komplett kölcsönszerződést vitt, abban benne volt minden, ami mellékletként fel volt sorolva. Az ügyfelek az ÁSZF-et minden esetben megkapták. Mindezen tanúvallomások alapján a felperes nyilatkozatával szemben megállapítható volt, hogy az ÁSZF a szerződés aláírását megelőzően a felperes rendelkezésére állt, azt megismerhette, ekként az a szerződés részét képezi.

Figyelemmel arra, hogy az ÁSZF megismerésére vonatkozó kitétel a felperesi adós tényekre vonatkozó nyilatkozata, nem a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit határozza meg, ekként ezen rendelkezés a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet rendelkezési alapján tisztességtelen nem lehet.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg továbbá, hogy a kölcsönszerződés nem ütközik a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába. Az induló havi törlesztőrészlet összege magában az egyedi kölcsönszerződésben is feltüntetésre került, nem helytálló tehát azon felperesi hivatkozás, hogy a törlesztőrészletet kizárólagosan az I. r. alperes által utólag megküldött ügynevezett fizetési ütemezés tartalmazná. Az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 1. és 2. pontjára is tekintettel nem volt szükséges, hogy a kölcsönszerződés a törlesztőrészletek összegét a lerovó pénznem mellett kirovó pénznemben is meghatározza. A szerződés megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak, ha kiszámítható módon tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat. A felek közötti kölcsönszerződés lerovó pénznemben a törlesztőrészleteket egyértelműen tartalmazta, a fizetési ütemezés csupán annak kirovó pénznemben kifejezett egyenértékét rögzíti, azonban a szerződés megkötésekor az általános szerződési feltétel III/14. pontja alapján a törlesztőrészletek devizában kifejezett összege a fizetési ütemezés megküldése, átvétele nélkül is meghatározható, kiszámítható volt.

A felperes hivatkozásával ellentétben a Kúria 1/2016. polgári jogegységi határozata nem értelmezhető akként, hogy az minden esetben kizárja azt, hogy a pénzügyi intézmény szerződéskötést követő értesítője a szerződés részévé váljon. Az IV/3. pontjának utolsó mondatában ugyanis azt rögzíti, hogy ha a szerződésnek van az értesítő jogi minősítését érintő rendelkezése, az értesítő jogi jellege és hatása a szerződés egyéb rendelkezései és az eset összes körülményei figyelembe vételével ítéltető meg. Jelen esetben a felek az ÁSZF III./12. pontjában, továbbá az egyedi kölcsönszerződés VIII. pontjában a fizetési ütemezés jogi minősítéséről kifejezetten rendelkeztek. A fent kifejtettek szerint a kölcsönszerződés a részét képező általános szerződési feltételekre is figyelemmel ezen fizetési ütemezés nélkül is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak.

Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság által a felperes Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és d) pontjaira alapított kereseti kérelemével kapcsolatban kifejtett jogi indokokat, azokat megismételni nem kívánja.

A felperes fellebbezésében tévesen hivatkozik arra, hogy a felek jogvitájára a jogegység és elszámolási törvény rendelkezései nem vonatkoznak, hiszen ezen törvények hatálya kiterjed minden 2004. május 1. és a jogegységi törvény hatályba lépésének napja közötti olyan kölcsönszerződésre, mely árfolyamrés alkalmazásáról rendelkezik, illetőleg a hitelező részére egyoldalú kamatemelést, költségemelést, díjemelést lehetővé tévő szerződéses kikötést tartalmaz. A perbeli kölcsönszerződés kétséget kizáróan ilyen, ekként arra az ügynevezett deviza törvények hatálya kiterjed. Ezen törvények Alaptörvénybe ütközését az Alkotmánybíróság egyetlen határozatában sem állapította meg, azok tehát jelen perben is irányadóak, alkalmazandóak voltak. A kölcsönszerződésben a hitelező számára egyoldalú kamat-, díj és költségmódosítást lehetővé tévő szerződési kikötések tisztességtelenségét az elszámolási törvény 4. §-ának (1) bekezdése alapján vélelmezni kell, ezen vélelmet az alperes a Magyar Állam ellen indított perben megdönteni nem tudta, erre tekintettel ezen szerződési rendelkezések tisztességtelenségét és érvénytelenségét jogszabály mondja ki. A jogkövetkezmények körében ugyanezen jogszabály a fogyasztóval szembeni elszámolási kötelezettséget írt elő, mely a perbeli szerződés vonatkozásában megtörtént.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján érvénytelen, valamint az érvénytelenség jogkövetkezményeként helytállóan alkalmazta a szerződés érvényessé nyilvánítását is.

Az egyedi kölcsönszerződésből is egyértelműen megállapítható, hogy az I. r. alperes jogelődje nem kamatmentes kölcsönt nyújtott a felperes részére, hiszen abban hitelösszegeként 1 600 000 Ft míg a visszafizetendő törlesztőrészek összegeként $120 \cdot 25\,672$ Ft, azaz 3 080 640 Ft került megjelölésre, abban szerepel továbbá a teljes hiteldíj mutató értéke is 16,91 %-ban. A szerződés részét képező általános szerződési feltétel III/9. pontjában pedig a felek kifejezetten megállapodtak abban, hogy az adós ügyleti kamatot köteles fizetni a hitelezőnek, valamint rögzítették az ügyleti kamat összegének kiszámítási módját is. A kölcsönszerződés rendelkezései, így THM százalékos mértéke, valamint a THM kiszámításához a 45/1997. (II.5.) Kormányrendeletben rögzített képlet, továbbá az általános szerződési feltétel III/9. pontjában közölt képlet és az egyedi kölcsönszerződésben szereplő adatok alapján az ügyleti kamat mértéke is egyértelműen meghatározható. Az I. r. alperes a szerződés adatainak felhasználásával a kamat éves százalékos mértékének kiszámíthatóságát a perben igazolta. Mindezekre tekintettel a kamat százalékban kifejezett éves mérték feltűntetésének hiánya csupán a kölcsön-szerződés formai hiányosságát jelentette (lásd: BH 2017.159. szám alatt közzétett eseti döntés), az érvénytelenség oka ezért az elsőfokú bíróság által helytállóan hivatkozottak szerint kiküszöbölhető volt. A felperes hivatkozásával szemben ezen megoldás a fogyasztóra nem hátrányos, mert a felek a THM százalékos mértékének, valamint a futamidőnek és a fizetendő törlesztőrészlet összegének rögzítésével a kamat százalékos mértékben is megállapodtak, ennek csupán a kölcsönszerződésbeli feltűntetése maradt el, ezért a fogyasztó lényeges érdeksérelmet nem szenvedett. A szerződés egyéb adatai alapján az egyes kölcsön konstrukciók a fogyasztó által összehasonlíthatóak voltak, szerződéskötési szándékát megfelelően átgondolhatta, mérlegelhetette. E körben nem bírt jelentőséggel, hogy a szerződés adatai alapján a felperes a kamat százalékos mértékét maga nem tudta volna kiszámolni.

A felperes megalapozatlanul hivatkozik továbbá az Európai Unió Bíróságának gyakorlatára akként, hogy az ebben az esetben jogkövetkezményként a kölcsön-szerződés kamat és költségmentességét írná elő. A C-42/15. szám alatti döntés ugyanis nem teszi kötelezővé a tagállamok számára, hogy a fogyasztói kölcsönszerződések érvénytelenségének esetén ezen jogkövetkezményt alkalmazzák, csupán megállapítja, hogy amennyiben a nemzeti jog az érvénytelen fogyasztói szerződések jogkövetkezményeképpen azok kamat és költségmentességét rendeli, ez nem ellentétes az Európai Unió jogával. Ebből azonban nem következik, hogy a szerződés érvénytelensége tekintetében a nemzeti jog ettől eltérő jogkövetkezményt ne alkalmazhatna.

A felperes nem bizonyította jelen perben, hogy a szerződésben feltüntetett THM mértéke helytelen lenne, illetőleg a felek szerződésében a THM-ben fel nem tüntetett költségek is szerepelnének.

Az elsőfokú bíróság továbbá helytállóan állapította meg, hogy a felperes által 2007. december 17. napján aláírt „kockázatfeltáró nyilatkozat” rendelkezéseire tekintettel I. r. alperes a 2/2014. polgári jogegységi határozatban előírt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. A perben kihallgatott tanúk vallomásának megfelelő mérlegelése, értékelése útján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította a perben, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozatban foglaltakkal ellentétes szóbeli tájékoztatást kapott az I. r. alperes nevében eljáró személyektől.

Az I. r. alperes jogelődje által a kockázatfeltáró nyilatkozatban, illetőleg kölcsönszerződésben és az általános szerződési feltételek rendelkezései által adott tájékoztatás megfelel az Európai Unió Bírósága gyakorlatának is, így megfelel a C-26/13. szám alatti döntésben meghatározott elveknek, melyeket a felperes által fellebbezésében hivatkozott C-186/16. szám alatti ügyben hozott ítélet is

idéz. A kockázatfeltáró nyilatkozat ugyanis konkrétan feltűnteti azon mechanizmust, melyen keresztül az árfolyam változása a felperes fizetési kötelezettségeire, a havonta fizetendő törlesztőrészek összegére kihat akként, hogy az árfolyam változásával arányosan magasabb, illetőleg alacsonyabb törlesztőrészlet terheli az adóst. Részletesen leírja az átváltás mechanizmusát is akként, hogy a folyósításkor a kölcsön összegét devizára számítja át a hitelező, mintha megvásárolná a svájci frank összeget az ügyféltől, míg törlesztésekor az ügyfél által forintban megfizetendő törlesztőrészletet számolja át megadott árfolyamon a devizára, mintha eladta volna az ügyfélnek a törlesztéshez szükséges svájci frank összeget. Ezen kockázatfeltáró nyilatkozat kifejezetten felhívja a fogyasztó felperes figyelmét arra, hogy az árfolyam nagyobb mértékben is megváltozhat, abból és a szerződés rendelkezéseiből egyértelmű az is, hogy annak iránya és mértéke előre nem állapítható meg és annak nincsen felső határa. Az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztótól elvárható annak felmérése, hogy az előre nem látható irányban és mértékben változó árfolyam és az ennek függvényében változó törlesztőrészlet vállalása számára kockázatot jelent, valamint annak mérlegelése, hogy ezen kockázat - melyek mértéke tőle független és nem korlátozott - számára gazdaságilag vállalható-e, a szerződésben foglalt kamat mértékére tekintettel ezen kockázatvállalással számára gazdaságilag ellentételezett-e.

A felek közötti kölcsönszerződés kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított okból volt érvénytelen, mely érvénytelenségi okot az elsőfokú bíróság kiküszöbölt, ekként a felperes erre alapított törzskönyv kiadása iránti kérelme nem lehetett alapos. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az ÁSZF IV.24 és IV.27. pontjaiból egyértelműen megállapíthatóan a felek a szerződésben a kölcsönszerződés atipikus biztosítékaként kötötték ki a törzskönyv hitelező általi birtokban tartásának jogát, az I. r. alperes a törzskönyvet az opciós jogtól függetlenül mindaddig birtokában tarthatja, amíg a felperes a szerződésből eredő fizetési kötelezettségeinek maradéktalanul nem tesz eleget.

Az ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú ítéletben a bíróság a felperest „az alperes” javára kötelezte perköltség megfizetésére és „az alperest” kötelezte 36 000 forint illeték megtérítésére. Mivel a perben két alperes szerepelt, ekként a rendelkező rész megfogalmazása pontatlan, azt az ítéletábra a fentiek szerint pontosította.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. r. alperes másodfokú eljárással felmerült költségeit, melynek mértékét az ítéletábra 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és (5) bekezdése alapján számított mértékben állapított meg ÁFÁ-val terhelt.

A felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére az ítéletábra 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Debrecen, 2018. február 15.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -